

ELŐFIZETÉSI ÁRAK.

Helyben átlósan havi, előfizetés
pénzben átlósan:
Képes évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 — —
Negyed évre . . . 1 — 50 —

Egyes szám ára 4 frt
s kinyitási a kiadványtalanul és
Gross G. költségjelölésével.

Bemutatási levelek nem
fogadják el.

BRASSÓ

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI LAP.

Megjelenik hetenkint háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

HIRDETÉSEK felvételnek: Brassóban a kiadványtalanul Kolostor-utca 26. sz. a. — Budapest: Eckstein Bernát, Goldberger Á. V., Mezei A., Schwarz Gy. — Bessen: Dannenberg J. Hansenstein és Vogler, Schalk, Henrik. — Berlinben: Mosso Rudolf, Frankfurtban: Danke G. L. és Társa. — Hamburgban: Károly és Liebsmann után hirdetés iradjon.

Szerkesztői iroda,

hova az lap szellemi részét illető közlemények intézendők:
Brassó, Kolostor-utca 26. sz. a.

Felolvasó irodák:

Rozsondtai János
Pécskai
Dr. Létmányi Nándor

Kiadóhivatal,

hova az előfizetési pénzek és hirdetői díjak küldendők:
Brassó, Kolostor-utca 26. sz. a.

A haldokló oroszlán.

(L.) Szomorú a természet. Rideg, kietlen a látható. Nem élénkiti sem a nyári időszak perzselő melege, sem a télelnek fűzős hólepte. A bucsura legjobb idő! Nincs öröm a természetben, nincs benne vigasztalás, nincs benne kellem, kedvesség; rideg, kietlen a látóhatár. A bucsura legjobb idő! Csendes komorság fogja el az embereket. Megrázkodik bensejében, csüggetetten hullnak alá szárnyai, melyekkel vágyaival a magasba tör; nem bír fölemelkedni, nem tud kikötni a hón várt partra, ott jár-kel életének csolnaka a nyílt tengeren; sehol sem kinalkodik nyugvó pont, sehol jóga remény. A bucsura ez a legjobb idő.

A messze sivatag félelmetes alakja, az állatok királya, az oroszán, melynek láttára megremegnek a sivatag és az óserő lakói, halálos sebbel szelvény, tehetetlenül ott fekszik odújában. Meg-megriázta hatalmas soronyát, tüzet szórnak szeméi, melyek pillantását messze elhúzódtak a gyengébbek. Ma már nem félnék tőle, nem imponál ereje senkinek, és kik előbb féltek tőle, most sajnálják. Nem ellenség többé, kinek hatalma oly nagy, hogy magda fölött hatalmasabbat nem ismer. Szenvadó ő, kinek lelke közelebb áll az éghez, mint a földhöz; haldokló, kinek halálos sebe elröpi a lelket oda, hométt nincs visszatérés. Rideg, kietlen a látóhatár. Bucsura a legjobb idő.

Az eddigi hírek nem engednek többé

késéget, hogy a fejedelmek leghatalmasabbika, de legszerencsétlenebbje: III. Sándor czár, végső napjait éli. Az orvosi tudomány, a gondos ápolás meghosszabbíthatja szenvedését, de nincs részére menekvés, a halál bekopogtatott nála: mennie kell.

Sándor czárnak, a mióta trónra lépett, nem volt nyugodt napja. Az abszolútizmust nem akarja, nem tudja már elcsinvedni az orosz nép, és ha ezeket, szeszereket deportáltak is — mint a czár életére veszelő egyének — Szibériába, hogy az őlombányak föltő légkörében vezekeljenek szabadságszeretükért, emberi jogaik követeléséért: elfojtani a szabadságsért való rajongást nem tudták. A czár élete folyton, szünet nélkül veszelőben forgott. Sokszor, ha gondokba átszenvedett éj után reggel iróasztalához közeledett, ott találta a memóriát, mely kérte, figyelmeztette: adja meg 300 millió orosz altvalóznak az alkotmányt, az elhatározás szabadságát, melyet a mai kor gyermekei már nem nélkülözhetnek! Egy tollonással boldogd, megelőzötté tette volna népét, visszazsergethette volna saját lelki nyugalmát. Rideg, szívtelen maradt, mint a késő őszi idő. Nem férközt szívébe melegebb érzés, nem okult a multakon, nem félt tördőfőstől, nem gyilkolót méregtől, mely után talál a logikisebb hasádeken is, mely ellen hiába állítanak föl egy milliónyi testőrt, mikor nem tudja senki, nem-e lakozik a legmeghűttebb emberben is ez a vissza nem fojlható, szabadságsért való

rajongás és nem-e akkor röpti ki gyilkoló szilánkjait a halált hozó bomba, mikor az államgondoktól kifáradva, nyugalomra tér a nagy czár.

És még sem a hirtelen halál jut Sándor czárnak osztályrészül. Lassu, kinteli halál-lal fog kimúlni. Nem mérgezett tör, se bomba nem vet véget életének. Mint más halandóknak, betegségrel kell végig szenvednie, míg megjön a megváltó halál, mely véget vet gondoknak, véget a fájdalomnak, véget a bánatnak. Sokat vettett III. Sándor czár az emberiségnek. Nem férközt szívébe soha kegyelem, soha elnézés; más óhaja előtte meghallgatást soha nem talált. Rideg szívvel, minden emberi érzésből kivétve, kikérgette a zsidóságok Oroszországból, kik elvesztve vagyonukat, melyet elkoboztak földük, világuk mentek, hogy szívvel bíró emberekhez forduljanak könyörödmányokért; kik bekléklénységre, engesztelésről soha tudni nem akart; ki elutasító volt magánéletében, mint a politikában; ki még a nyers oroszoktól sem riadt vissza, hogy a battenberg herceget megfosztassa trónjától, melyre őt a bolgár nép szeretete emelte; ki megszent monarchiának barátja lenni, mikor ez a gyöngye Bulgáriának fogta pártját — és mégis most száznakozva, rokonszenvel pillant a művelt világ Livádia felé, hol Sándor czár élet-halál közt levegő, utolsó napjait éli. Az emberekben emberi érzés lakozik. Míg Sándor czár trónján ülve, itélkezve felsőbb hatalommal, nem volt gyü-

TÁROZA.

Női fotográfia.

Első stádium.

Mázsa Arabella jelenleg 26 éves nagyon büszke korára — (kritikus egy nőfél!) —, de asszony s csapott sem modern.

Születése napjától egész menyegzőjéig közönséges-moder en folyt élet; sok it olvasott, zongorázott. Megértett azonban azt sokkal több, hogy a férfiak hűtlensége nem kell éreznie mind asszonynak.

Férfjait forrón szeretete a hatválatlalt egy olyan fekete felhőbe, a nyílt az oklóm ni, sem mutatkozott házassággal egón. Férfja bujassa, szakkal, lujja, szeme imponált neki, a ki felségségt s még inkább a másét nagyon szerette. Érdeklődött nem csupán a maga, de a más neje iránt — Elég jó jellemzés, csak ne legyen káros.

Egy napon Arabella fontos fölfedezést tett. Észrevette, hogy férje megcsalta. — Ribiköl, ségbséges! Kevély és büszke létré nem ismerte a megbocsátást. Hogy birt volna megbocsátani annak, ki az ő szívet, azt a szívet, mely Károlyt annyira szerette szeszakként képes volt? Sirt, könyvet íggetek, de nem győztőtök. Hiába bíztatgatta férje, hogy birt futhat az ember sok

szoknya után, de elvégre is szeretni csak egyet szerethet. Valáné akar a nő.

Ekkor közbelép a rokonság. A házi perpatvarból olyan egyes skandalium kerekedik ki, hogy a nagyonma a fejét vesztí, a nagyoma megbegetszik belé, szerenese, hogy bele nem hal s még azt is rebegteszt a gonosz nyelvek: Arabella válassza istent egy nőgyöngyök.

A mama és a szűz és anyós egyenlegeződik s állítják, hogy tud nem élték azt a letrányt. A nőni, egy vidám orvogy, ki elég szavak és ismeri az élet folyását, megérteti a fiatalokkal, hogy a váias csapott sem elegáns és sikeres dolgo.

Nem engedti tehát a vallási aktus megközelését. De végre is Arabella nézetek, hogy férje oldala mellett lehetetlen a megdés. De mikor neki határozott szándéka férjét elhagyni, y sinesnek gyermekei. Legelőbb semmiféle akadály nincs utájában. Visszatér tehát szüleire, ott győztőlhatja a férje hűtlensége által okozott zseresébet.

S a világ rebegteszt kezdő:

„Segény kis asszonyka! Ez a Mázsa kiáll hatatlan ember.”

Második stádium.

Mázsa Arabella huszonkilenc éves. Szébb, mint valaha. Mikor még fiatalabb volt, kissé elcsilozott, de most formás, takaros. A bánat is lesová-

nyította kissé. Kökes szeme, határozott magatartása nagyon kedvesse teszik.

Válása után egy évig őt, mint valami apáczát. Senki látogatását nem fogadja, senkit sem akar látni. Könyvet köze mélyed, lapozgatja partitúráit, billgetti zongoráját, és az összes mulatság. Késs a kedves néni tud szívére bocsólni. A néni szavai olyan hatással vannak rá, hogy kezdő újra szeretni az életet. A másidők évben már változtat életmódján, nagyobb szívet fektet a tolettégre s leve-hiba társaságokba is el-elvezet.

Ástán palán, egy lösz. Közdi magában mérlegelni, miért is vált el tulajdonképen? Ástán arra a gondolatra jut, hogy nem is volt neki olyan rossz dolga férje mellett.

Örözegeinek harmadik évében még házasság cltetéket vett rajta orlt, boldogság után sá-várogott. Álmadozott sok mindennél. A könyvek utatiták de még nem került a szuba. Értékenyebb pillanatokban önmagától kérdő, hogy hát igazán úgy szerette ő férjét, mint a nagy gondolat.

A kedves, hamiskás néni mindig az oldala mellett állott; egy napon így szól:

— Ne gyöztör megad; élvezd az életet s boldog leszel.

A mint a harmadik év is véget ért, Arabella egy sorérv-on, őt találközt egy fiatal esnos emberrel, a ki föltűnő módon mindig Arabellát kísérte figyelemmel. Pár hét alatt Arabella is

Hosszúfalusi Maté ispán.

(Logofetán Mátéján.)

Ebédiesz, —
Ita Páncza János, Páncsóna a „Brassó” részére
Kösz Ferenéz kir. tanácsos, ny. tanfelügyelő.
(Polgártan.)

XI.

— És ön, logofet, azt hiszi, hogy én tréfállok? Nem, éppen úgy. Egy mondom, mint jó barátomnak, és ezt igen sokan tudják, de senki sem akarja, vagy nincs bátorsága, hogy neked meg-szúrja, Marica nem olyan lény, a nyilvános lennie kellene, s aztán elvégre is nem lehet más-képen Ég, logofet, logofet, — folytatá, fejével bő-lőlvén — ha csak tudná a lények! Úgy é-lőlnék palástolt, hogy nem is képezhettek. Mindenki iránt barátoság, s a mint szóhozjut, midőn mellette vagy, épp úgy szóhozjut akkor is, midőn más mellett van. Ilyenek a lények.

Maté logofet Radiczának ezen szavaiat le-volt saját, nagyon sokan esteek neki, később pe-dig nyugtalanság birtokosai. „Szóbeszéd lesz”, gondolta Maté egy pillanatra és ismét felvált, de nem olyan órom volt, az mint annak előtte, ha-nem remegéssel vegyült órom, a mi elárulta igen nagy nyugtalanságot. Később pedig, midőn elgon-dult, hogy mégis lehet valahán igaz abból, a mit Radicza gyánit, gondolatbaja melyeket és zavar-ba jött.

— Te Radicza, — gondolta nekem a logofet, — vigyáz magadra s gondold meg, mit ha-szelsz, hogy ha kezeset üstökölde tesszem, irga-lomból megírhatlak. Ne rágalomzat Maricázt, mert ő fegyveres... — Még akkor mondani valamit, de ellallogtat s azon kis alakba vetette szeméit, melyen át a koremsa előtti térre lehetett látni Mitán pár pereczig az ablakon kitékintett, elő-vezte dohányszárazságot, szivára gyújtott és Ra-diczára tekintett, s a mint rátekintett, mosolygón kezdett, mert azt hitte, hogy a nő csak tréfál-kozott.

Radicza Máthoz közelétek és jobbkezevel megsimogította ennek haját.

— S no, logofet, — mondá — mi minden van a világban, s mi mindent nem hiszen az em-ber, míg elégre, mitán fogja a falba vetni, meg-nyitvány szeméi és meglátja, hogy mit sekedett. Úgy bizony, logofet, — folytatá, a nő, midőn megértette szókát, és közelébe húzódtok hozzá. Maté bár radicza ismerte e nőt, s bár so-ke viz napot töltött Radiczánál, ma nem szívesen látta ezt a közelétek, sőt, a mi több, mintha ma félt volna tőle.

A szép Radicza egy kezével az asztala támaszkodott s mintegy részatosan tekintett Má-téra, minálit fogéval bolygatótt.

— Ha tudnád, logofet, — mondá — hogy kiesoda az a Marica, Isten bizony nem gondol-koznál sokáig, hanem elkötörödnél mellőle. De te nem tudod... — végző beszédek, minálit balke-zevel és fejével integtetek, jelezni akarván ezek hogy sok szorongatásosság fog a logofetára vára-koznit.

— Mit hadarsz annyit, Radicza? Ha tudsz valamit, mond meg s nem botorkálj a sötétben. Mondj meg tisztán, mit hallottál, mit láttál? Ha pedig nem tudsz, takarodj molliom! — mondá Maté s gyöngéden meglokte kosvéle.

— Megyek, megyek, Maté — ma legelőbb szolította nevén) mondá Radicza és betakarva ar-cát kezeivel, mert könnyei hullani kezdettek, — Megyek, — folytatá, levénnek kezét szeméről — Megyek, mert látom, hogy nem jól tettem, a mit tettem.

— Megállj, Radicza! — kezdé Maté — állj n.e.g, ördögádat, s ne főzzél tovább engemet; megállj, ha mondom, s mondá, a mit mondani akarsz.

Azonban Radicza az ajtó felé indult, Maté pedig felragadt a székéről s utána szaladott, meg-rafogta kezét és szeme közé nézett.

— Jár, Radicza, — mondá — jár és ne ha-ragudj rem.

— Jövök, logofetem — mondá Radicza kö-nyező szemekkel, és mindketten visszafordultak, egy asztal mellé telepedtek s az ördögös koremsá-ról nem bírván megint tovább utalkodni, Máthoz haját és megcsókolták.

Maté nevetett.
Maté logofet, — mondá Radicza — meg-igéred, hogy nem veszed el Maricázt?

Maté vállalt vont

— Tudom és én! — felelé — s aztán miért fogadjam fel ezt neked? — kérdező Maté es-dálkózva.

— Jó, jó, — tévé hozzá Radicza sóhánva, — No fogadj fel nekem semmit; most már látom, hogy mit tartottál fölölem. — Halljad csak, logofet! — folytatá, szemét megtörölve — Elefokra kokona Petrache koremsárhoz akarj: adni Ma-ricázt s te ezt úgy kerülgeted, mint nem mondom meg igazán, hogy mindent tudsz.

Maté elbámolt és areza kivörösödött.

— Igen, igen, logofet... és Maricza ugrik orómeiben, hogy léreghoz meg. Sőt sínes róla, a koremsáron nem nagyon őri magát, na, mert nem bíb, mint egy szőlő, de Elefokra kokona érdekében történik. Elvégre is... ha-cy-jak a dolgot abban; mindomj én neked ezeket, mikor téged annyira búsztanék? Hagyjuk abban, — folytatá Radicza, fejével intvén — hogy kékevel máskorra. Miért mondanék egybe-ke-t is, a miket tudod? — mondá kis színet után — miért, ha neked annyira rosszul esik? Miért mondom tovább, hogy a mióta Manoi kokona — az szép, ifjú és jó lovagló, itt van, azóta nincs a szegény Maricának nyugalma? Milyen parasz! — tévé hozzá Radicza. — Azt hiszi, hogy ha egy kicsi megcsip, mindjárt nőül veszi. Ég... — folytatá akará, de a logofet egy kezgyelen pillantása ellallogtat.

— Mit csinál az urfi? — kérde dühösen Maté.

— No no, ő is, mint más ember... fiatal legény és vendégül fog a bórhoz. Vendég — tévé hozzá. — Alig ott napja, hogy itt van, és a falu őszese lenyaltt ismeri.

Maté haját kezdé sétáltatni kezét a vadul tekintet a koremsáron.

— Vigyáz magadra, Radicza! — mondá vé-gül a logofet, nehezen vontatva és tagolva, s ha-ragosan elült.

A logofet esto nem halt, mint rendesen, a tanyán, hanem egy szalmakazalra mászott s úgy beleakartokozni, hogy csak a feje és melle látszik ki. A tiszta eget szemlélte, mely tele volt csillag-gokkal, s Maricáról gondoltok eszt. Néhány perece kedveltség kért meg és azon igyekezett, hogy más ismét adjon gondolatnak, de erre nem volt képes. Neha azt a kérdést tettes fel önmagának, hogy miért vannak teremtve a csillagok s mit használnak azok nekünk? Mindezek daczára, mi-dőn ott pihent és felelni nem tudott, ismét bün-tünbe merült, s a gyann annyira győzte, hogy nem volt többé nyugalma. Hánykolódott a szal-mában, s olyan főkveté igyekezett találni, mely alkalmasabb lenne az alvásra, s a mint megfor-dult, egy távolról jövőlő fényt pillantott meg.

Abban a faluban volt, a hol a boér lakott, sőt ott en a boér házában volt, és a mint a villám sebességével mérgette fejében a távolsgót, arról győződött meg, hogy ama világgoság éppen abban a házában van, a melyben Maricza rendesen tartózkodik.

Ismét bányvált fordult és Maricáról gondol-kozt, hogy mégis igen nyugtalan volt. Először szörbőrt a szemét elötte. „Hány az óra?” — kér-dező önmagát és szörbőrt ismét elötte, s csak most, másodszor, vette észre, hogy elmul-t 12 óra. Ismét bün-tünbe fordult és a faluban lévő vi-lágosság felé tekintett, mely egyetlen volt ott, s úgy tűnt fel előtte, mint valami előrendű csillag. Így ütt neki ez a világosság; örvendett, mint a tengerész, a ki a kiállott vihar után az igen egy csillagot pillant meg. Nem hitte, hogy Ra-dicza meggyőződésből beszélt volna; nem hitte, hogy Maricza képes lenne elkövetni azt, a mit Radicza beszélt fölöle.

A boldogság érzése arát el köbölben, midőn azt a világgoságot megpillantotta, s mind tovább nézte azt, annál inkább pővekedett boldogsága, s mint szellemileg látta Maricázt, a mint ott áll gondolatbaja melyedve és sírva; úgy tetszett neki, mintha halva valamit s mintha az ő ró-za-vát hallaná. Hirtelen fölkelte mert szinte el-szerűlt, s a mint ott állott, mind a falu felé nézett, mind csak azon világosság felé, de most már nem felt olyan hatást kért, mint annak előtte, sőt ellentézet. Ismét a szalmán vándorolt meg; megpróbálta, hogy aludjék, de nem tudta.

Egész éj azt izgattott volt. Alig aludt-e-rek, s valahányszor fölkelte, alkosszerűttsége min-dig nagyobbodott.

(Folytatás következik.)

KÜLÖNFÉLÉK.

— Rang és mód. A nagymihályi rendőrség elhatározta, hogy sztrájkoljon fog, mert oly csekély a fizetése, hogy abból megélni nem lehet. A rendő-riek minsup már el sem mentek a városárah. Mikor ezt meghallotta a rendőrtanácsos, magához hivatva a rendőrtanácsos és a rendőrtanácsos: „Ba-lástom, hogy kérszük jogos és ennélfogva én is mellényes leszek. Mivel pőnt nem kapunkká kí-nevezem önöket, mindannyaját, kaplárkók.” És a rendőrek megköszönték a rendőrtanácsos jóln-dulatát és abbahagyták a sztrájkot.

Leleplezett esoda. Egy nápolyi kis kápol-nában egy olajmagot függött, mely szent Annát ábrázolta. A szent mellén egyszerre valahán fehér fény jelent meg, mely láthatólag lilom-alakká nőtte ki magát. Ez a hír persze gyorsan elterjedt, s megkezdődött a kápolnába a népvándorlás. Min-denfelől özönlöttek a hívők, s nagy volt a sír-sírvis és jajgatás, mint a hogy és már szokás Na-polyban hasonló alkalmakkor. Végre a rendőrség-ket kellett közbelelni. Az olajmagotól levetették a kintit, hogy a csodálós lilom nem egyben, mint pőntes képezhődnék.

A Pétvársz. Moszkva vasút egyezmény egyes-es irányban 400 kilométer halad, a nélkül, hogy ka-nyarodások által a közölen fekvő helységeket te-kinthez vagy Keletozvártól kövelezők anókda maradt fenn: Miklós ezer féléhez jutott, hogy a vasutvonal felállításán megbizott hivatalnok megvesztegetve részesített magukat, a vonal ki-jelölő irányát megváltoztatták. Midőn erre minis-tere a tőképét elővette, az összes oroszok uralkodója vonalvázlat Pétvárt és Moszkva között egy egyes vonalat húzott és mondá: „Igy fo-gjak a vasutat építeni!” — És tényleg úgy lett építve.

— Egy atya, ki hát nem ismeri Lafontaine, a híres francia színműveken szízekozott volt. Egykor meglátogatta Doctor Dupin és midőn mindketten a házba léptek, Lafontaine fia jött előjöbke, ki szintén Dupin által meglátogatva, úgy szobájára utasítá, azzal a megjegyzéssel, hogy atyját egy darabig el akarja kísérni. Alig távozott el a fiatal Lafontaine, midőn a költő kiált: „Ki ez a fiatal ember?” — „Hogyan, ön saját fiát sem ismeri többé?” felelt Dupin esodál-kozá. Lafontaine mely gondolkodásra merült és aztán válaszol: „Igen, igen, nekem is úgy te-tszett, mintha már valaha láttam volna.”

Apróságok.

A hal.

Egy társaságban egy jó kelvőn 100 forintot ígér-tek, a ki elást hantot legelőben utasoz. Erre mindegyik felugrá, miközben böges, szütemeg és halászok. Végre elült a társaság egy társ, s egy hét perczig mélyen halgat.

Úgy, — kezdé végre — ez volta hát Általános de-nyelűk két nyelve meg a 100 forintot.

Derek állat.

Az erdész őrszéké kutyájá: — Midőn napozt az erdőben, a szomszédos ház. A pénz ott volt a kosarában és egy hozta a husz. Huszon tí-egyzett belőle. Egerzőn székelt, hogy a kutyát keresnem, ha csak egy-két vagy pontot találom a kosáron. Ekkor nem erieszt a dolgot, de aztán kint, hogy jók nap volt és az okos állat nem más, mint a mezeidőben, hanem a halpáczára... Kár, hogy a szegény Ektor már megéledt.

Mindre akad.

A házasokégyesülvétele fordul a hajdonk, kit az ügy-riek minden jóval bízták. A lény végre azt rúkkolt ki, hogy: — Megvárlok, hestven évek anyám is várom van.

A létezőt fölkelte.

— No féljen, annak is találunk valamit.

Céltész.

Hágy: Jaj be hideg ennek a templomnak a kővezete. A lábaim már egészen eladnak.

Ez: Mert hiszen az én lábaim is hidegek vannak! Mert akkor még én állhatnék úgyszólván a börtönre a nagy szél jáni al raknak.

Hágy: Mire való arra a úgrósbőr, én megelégednék birakósbőrrel is.

Je kívánság.

Feladvás: (a feladvásból.) Mit gondolok úgy, ugy-e okosan tettem, hogy az életmet 1000 forintba bíztos-taltam?

Azav: Bizony okosan! De hátha már a pénz is meg- volna, az volna csak 10?

Öröslőb.

Ágy: Azna ma színházba szomszédok menni.

Ágy: Nem lesz hozzatás. Szomszédokédt adnak és az ott feladvás. Majd egy jók azmi fog.

Ágy: De ha megfogadom tőle, szintén érj majd.

Ágy: No, de az legelőbb, kisebb sír az.

Sorsjegyek huzásainak megvizsgálása ügyei